

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Rescriptum Constantini Augusti post Synodum, ad Episcopos qui interfuerant, vt ad suas prouincias reuertantur. Constantinus Avgvstvs Episcopis Catholicis carissimis fratribus salutem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

*13 Rescriptum Constantini Augusti post Synodum , ad
Episcopos qui interfuerant , vt ad suas
prouincias reuertantur.*

CONSTANTINVS AVGVSTVS EPISCOPIS
Catholicis carissimis fratribus salutem.

ÆTERNA & religiosa incomprehensibilis pietas Dei nostri nequaquam permittit humanam conditionem diutius in tenebris oberrare ; neque patitur exosas quorundam voluntates vsque in tantum peruadere , vt non suis præclarissimis luminibus denuo pandens iter salutare, eas det ad regulã iustitiæ conuerti. Habeo quippe cognitum multis exemplis, hæc eadem ex meipso metior. Fuerant enim in me primitus, quæ iustitia carere videbantur; nec vlla putabam videre supernam potentiam, quæ iuxta secreta pectoris mei gererem. Equidem hæc, vt dixi, æquam fortunam debuerunt fortiri, scilicet omnibus malis redundantem. sed Deus omnipotens in cælis per sæcula residens tribuit quod non merebar. Certo iam neque dici, neque enumerari possunt ea, quæ caelesti sua in me famulum suum beniuolentia concessit, sanctissimi Antistites Christi saluatoris, fratres carissimi. Gaudeo igitur equidem specialiter, gaudeo quod tandem habita iustissima diiudicatione, eos ad meliorem spem fortunamque reuocastis, quos malignitas diaboli videbatur a præclarissima luce legis Catholicæ sua persuasione auertisse. O vere victrix prouidentia Christi saluatoris, vt etiam his consuleret, qui iam desciscentes a veritate, quodammodo aduersus ipsam arma inducentes gentibus se copulauerant. Qui si vel nunc vera fide voluerint obsequia sanctissimæ legi deferre, intelligere poterunt, quantum sibi nutu Dei sit prouisum. Et hoc quidem, sanctissimi fratres, sperabam etiam in eis quibus ingenita est maxima durities animi, posse reprehendi. Sed non profuit apud eos recta diiudicatio, neque in eorum sensus ingressa est diuinitas propitia. Re vera enim non immerito ab his procul abscesserit Christi clementia, in quibus manifesta luce

ANNO
CHRISTI
314.

claret, huiusmodi esse, vt eos etiam a cælesti prouisione exosos cernamus. quæ in ipsos tanta vefania perseuerat, cum incredibili arrogancia persuadeant sibi quæ nec dici nec audiri fas est, desciscentes a recto iudicio dato, quo cælesti prouisione meum iudicium eos comperi postulare. quæ vis malignitatis in eorumdem pectoribus perseuerat. Quotiens a me iam ipso improbissimis aditionibus suis sunt condigna responsione oppressi? qui vtique si hoc ante oculos habere voluissent, minime hoc ipsum interposuissent. Meum iudicium postulant, qui ipse iudicium Christi expecto. Dico enim vt se veritas habet, sacerdotum iudicium ita debet haberi, ac si ipse Dominus residens iudicet. Nihil enim licet his aliud sentire, vel aliud iudicare, nisi quod Christi magisterio sunt edocti. Quid igitur sentiunt maligni homines, officia vt vere dixit diaboli? Perquirunt secularia, relinquentes cælestia. O rabida furoris audacia! sicut in causis gentium fieri solet, appellationem interposuerunt. Equidem gentes, minora interdum iudicia refugientes, vbi iustiti adprehendi potest, magis ad maiora iudicia auctoritate interposita ad appellationem se conferre sunt solita. Quid hi detractores legis, qui renuentes cæleste iudicium, meum putauerunt postulandum, sic sentire de Christo saluatore? Ecce iam proditores, ecce sine vlla acriori disquisitione, ipsi per semet prodiderunt facinora sua. Quæ ab ipsis sentitur humanitas, qui in ipso Deo immanes profilierunt? Equidem, fratres carissimi, licet hæc in ipsis videantur deprehensa, nihilominus vos, qui Domini saluatoris sequimini viam, patientiam adhibere, data his adhuc optione quid putent deligendum. ac si eos in hisdem videritis perseuerare, protinus cum his quos Dominus dignos cultu suo iudicauit, proficiscimini & redite ad proprias sedes; meique mementote, vt mei Saluator noster semper misereatur. Ceterum direxi meos homines, qui eosdem infandos deceptores religionis protinus ad comitatum meum perducant, vt ibi degant, ibi sibi mortem peruideant. Dedi quoque literas competentes ad eum, qui vicariam præfecturam per Africam tuetur, vt quotquot huius infaniae similes inuenerit, statim eos ad comitatum meum dirigat, ne vterius sub tanta claritate

Optatus
lib. 1. con-
tra Par-
men.

Dei nostri ea ab ipsis fiant, quæ maximam iracundiam cælestis prouidentia possint incitare. Incolumes vos Deus omnipotens tribuat votis meis & vestris per sæcula, fratres carissimi.

NOTÆ IACOBI SIRMONDI
SOCIETATIS IESV.

¹ *Epistola Constantini.*] Hanc epistolam, cum altera Synodica ad Siluestrum, primus ante annos XL. in lucem dedit P. Pithœus, & partem esse aëtorum Concilii Arelatenfis recte iudicauit. Ideo & nos illas suis hic locis reddendas curauimus.

² *Ælasio.*] Ita veteres schedæ Pithœanæ. pro quo alii postea coniecturæ indulgentes, *Ablasio* ediderunt. Quod vero vicarium Africa appellauimus, nostra fuit coniectura, quia vicariæ potestati congruere videbantur quæ Ælasio præcipit Imperator.

³ *Correctore Sicilia.*] Interpres Eusebii corruptum nactus Græcum exemplar, Conductorem reddidit: & corrupte, nunc etiam in vulgatis *κονδύκτωρος* legitur, pro *κονφύκτωρος*. Siciliam enim, quæ consulares postea iudices habuit, Correctoribus aliquando paruifse confirmat vetus inscriptio Lilybætana: *Zenofilo v. c. Correctori prouinciæ Sicilia.*

⁴ *Epistola Synodi.*] Huic titulus in iisdem schedis: *Concilium Episcoporum Arelate celebratum, & directum Siluestro Episcopo.* Et hanc quoque agnoscunt antiquæ Canonum collectiones, vna Andegauenfis, altera S. Benigni Diuionensis, quæ primum huius Concilii Canonem iisdem, quibus infra textitur, verbis proferunt: *Censuimus ergo Pascha Domini per orbem totum vna die celebrare.*

⁵ *Synodi editio vulgata.*] Quæ sola nimirum hæcenus, cum subdito Episcoporum catalogo, Concilii huius nomine circumferbatur.

⁶ *Pascha Dominici.*] Aut legendum *Pascha Domini*, sicut in epistola Synodica, & apud Iuonem & Gratianum legitur; aut, vt optimi quique codices habent, *Pascha Dominica*, vsu apud multos tum recepto, qui in eo casu sic enuntiabant: vt Gaudentius Brixianus Tract. iv. *Iudaica Pascha obseruationem. & lex celebranda Pascha* apud eundem Tract. viii. Item *dies future Pascha* in Concilio Maximianistarum, quod recitat Augustinus in expositione Psalmi xxxvi.

⁷ *De Afris.*] Certa lectio, quam asserunt codices antiqui, & epistola Synodica. Male in vulgatis & apud Gratianum legitur *De Ariamis*: Ariani siquidem exorti hoc tempore nondum erant.

⁸ *Vt nullus Episcopus alium Episcopum inculcet.*] Distinctus est Canon in vulgatis, & apud Burchardum & Iuonem, atque in collectione S. Benigni. Rectius autem, mea sententia, in codice Rheimensi, Fossatensi, & aliis, cum superiore tamquam eius membrum coniungitur.

ANNO
CHRISTI
314.

⁹ *De diaconibus vrbicis.*] Canonem hunc cum sequenti, pro tribus qui vulgo male concepti erant, ex veterum librorum fide restituumus.

¹⁰ *Nomina Episcoporum.*] Secuti sumus in hoc indice codicem Corbeiensem, in quo Episcoporum nomina ciuitatum nominibus præponuntur, cum in aliis contra, vt in Rhemenfi sicut in Suriana editione, postponantur hoc modo: *Ex prouincia Sicilia, ciuitate Syracusanorum, Chrestus Episcopus, Florus diaconus,* & ita deinceps in ceteris. Verum in Corbeienfi pro Chresto legitur *Crescens*, quem admodum in epistola Synodica, vt iure ambigi queat, vtrum nomen fuerit Episcopi Syracusani.

¹¹ *Genialis diaconus.*] Ita & in Rhemenfi. in nonnullis tamen, *Genialis Episcopus*, sicut in vulgatis.

¹² *De ciuitate Elosatium.*] Quidam *Tolosa*, vel *Tolosatum*, eorum fortasse iudicio, quibus minus nota erat ciuitas Elosatium.

¹³ *Rescriptum Constantini.*] Extat in iisdem schedis Pithœanis, seu Tilianis, post collationem Donatistarum editum cum hoc titulo: *Epistola imperatoris Constantini, vbi dixit quia pars Donati, quomodo forenses, sic litigant, vt denuntient & appellent, & Imperatorem desiderant audire post Episcoporum iudicium.* Pertinere autem (quod Pithœum non vidisse mirum est) ad Concilium Arelatense, tum aliis argumentis deprehendimus, tum indicio epistolæ CLXII. S. Augustini, vbi eandem Constantini aduersus Donatistas detestationem commemorat. Sed epistola Concilii, cui Constantinus respondet, hæcenus reperta non est.

NOTÆ SEVERINI BINII.

¹ *Concilium Arelatense.*] Huius Concilii celebrati causa hæc est. Donatistæ Romæ Concilio sub Melchiade habito condemnati, a sententia Episcoporum ad Imperatorem appellarant, ideo quod Felicis Aptungitani Episcopi traditoris, Cæcilianum, vt calumniabantur, traditorem ordinantis causa & controuersia nihil definitum esset. Constantinus imperator antequam appellantium sententiæ deferat, appellationem, qua ab Ecclesiastico iudicio ad sæculare tribunal prouocabant, impiam & iniustam esse ostendit, eo fine, vt temere appellantes ad parendum & acquiescendum inducat. Verum cum id, obstante eorum contumacia & seditione, frustra conatus esset, tandem ne qua illis denegatæ iustitiæ prætextus aut excusatio competeret, nouum iudicium decernit. Antequam tamen illius initium fieret, simulque ea omnia, quæ in causa Felicis Episcopi Aptungitani controuertebantur, (hunc enim sicut & Cæcilianum de sacris voluminibus persecutori traditis Donatistæ accusarant) vno iudicio finirentur, proconsuli Africano Imperator mandat, vt de facto & traditione Felicis Episcopi diligenter inquirat, quid ve inter ceteros testes Ingentius scriba a Donatistis productus deponeret, sedulo examinet. Quibus peractis, proconsul Feli-

Causa Concilii Arelatensis.

Ad Imperatorem appellare hæreticorum est.

Ingentii re-
stimonium.

Felix pro-
consulari
sententia
absoluitur.

Locus ha-
biti Conci-
lii Arela-
tensis.

Tractorie
literæ Epi-
scopis da-
te. de earû
forma vide
Baron. ann.
314. nu. 49.
Numerus
Episcoporo-
rum.
Silvester
per legatos
interfuit.

Qua ratio-
ne Constā-
tinus adhuc
catechume-
nus Conci-
lio huic in-
terfuerit.

Acta huius
Synodi
quæ.

cis innocentiam & Donatistarum calumniam multis testimoniis confirmatam cognouit. Ipse enim Ingentius scriba ad calumniandum, mentiendum, & Cæciliani epistolam ad Felicem Episcopum scriptam (quam infra hic nunc recens excudimus) falsandam mercede conductus, metu tormentorum imminentium crimen falsi suapte sponte confessus est. Vnde, quod erat iusti iudicis officium, Felicem a calumnia Donatistarum absoluit. A qua sententia Æliani proconsulis cum homines factiosi vicissim ad Imperatorem in Galliis morantem appellarent, proconsul per literas & acta proconsularia transmissa de tota causa eundem Imperatorem informat: ipsum vero Ingentium scribam carceribus mancipatum detinet, vt confessionem ante semel in Africa editam, in Gallia, si necessum fuerit, coram Imperatore & Episcopis Ecclesiæ vicissim emittat & repetat. Constantinus postquam tertia appellatio Donatistarum apud se interposita esset, literasque de rebus in Africa gestis accepisset, a Probiano Æliani defuncti successore per literas (quas nos infra subiungimus) petit Ingentium in Galliam transmitti, vt temere appellantes in omnium conspectu refutari possent. Et quia negotium Ecclesiasticum erat; neque per se neque per suos magistratus, sed per Episcopos iudices illud definiri voluit: ideoque cum in Galliis moraretur, Arelate, quæ est ciuitas Galliarum, Concilium in causa Cæciliani habendum indixit, & ad illud plurimos Episcopos per literas eiusdem argumenti, (quarum exemplar est epistola Constantini ad Chrestum supra posita) ad singulos Metropolitanos scriptas conuocauit. Et, ne qui sumptuum difficultate terri venire recusarent, pro publico viatico assequendo a præsidibus prouinciarum tractorias literas iisdem dari scripto mandauit. de quo vide epistolam Constantini ad Ælasium supra.

Ad petitionem igitur imperatoris Constantini Arelate comparuerunt Episcopi, non vt scribit Ado in Chronico, sexcenti, sed ducenti dumtaxat illi, quos magna ex parte subscriptos habes; e quorum numero Claudius & Virus presbyteri, Eugenius & Cyriacus diaconi, nomine Pontificis Siluestri legationis munere fungentes, interfuerunt, & Concilio præfederunt. Quod autem præter morem Constantinus imperator adhuc catechumenus eidem interfuerit, id ipsum propter Donatistarum turbas ac seditiones arcendas petiuisse: Patres vero propter causam Concilii, qua non agebatur de fide, sed de iudicio Cæciliani, quod facti erat, concessisse videntur.

Hi omnes prædicto loco congregati, dum ex actis proconsularibus, quid in Africa apud Ælianum proconsulem in hac causa definitum fuerat, cognouissent; quidve Ingentius scriba de sua & aduersariorum impostura confitebatur, coram singuli audiissent, Cæcilianum innocenter secundo accusatum a calumnia aduersariorum schismaticorum Ecclesiastico iudicio secundo absoluit. Si autem iudicium in Africa sub Æliano proconsule habitum annumeretur, triplici conformi sententia condemnati, nequaquam fuerant audiendi: quia tamen Imperator futurum sperabat, vt imperatoriam ma-

ANNO
CHRISTI
314.

iestatem veriti, suo iudicio acquiescerent & obtemperarent; ad schisma Africanæ Ecclesiæ euitandum, quartæ eorum appellationi contra ius & æquitatem deferens, causæ cognitionem suscepit, & tandem post longam facti inquisitionem, hoc quod supra definitum est, confirmavit: quo euentu, videre est apud Baronium anno Christi 316. num. 61. & seqq.

Donatistæ
ter condē-
nati appel-
lant ad Im-
peratorem.

Causa Cæciliani absoluta, quæ ad optimum Ecclesiæ regimen pertinere videbantur, Patres Concilii Canonibus supra positis decreuerunt: quibus omnibus absolutis, Episcopi eadem munificentia ab Imperatore dimissi sunt, qua ad Concilium conuocati fuerant. Hæc ex S. Augustino epist. 68. Euseb. lib. 10. cap. 5. & ex Optato Mileuit. lib. contra Parmen. Baron. ann. 314. num. 21. & seqq. vsque ad num. 72. exclusiue: item anno 316. num. 57. & seqq.

Canones
Concilii
quales.

Hoc Concilium a Donatistis deprauatum & mutilatum fuisse, ex duplici causa colligimus: quarum prima est, quod Cæcilianus Carthaginensis Episcopus in hac Synodo absolutus, presbyter dumtaxat appelletur in subscriptionibus. Secunda est quod octauo Canone rebaptizantes Donatistæ condemnati, id de Arianis statutum fuisse indicare voluerint. Baron. ann. 314. num. 52.

Hoc Con-
cilium a
Donatistis
deprauatū.

^b *Celebratum.*] Hoc Concilium in Gallia consulibus Volusiano & Aniano celebratum, anno Christi 314. qui est Siluestri Pontificis primus, & Constantini imperatoris nonus, habitum esse, ex Fastis consularibus constat: quia cum consulatu Volusiani & Aniani, secundum veriorem temporis computationem, prædicti anni Pontificis & Imperatoris coincidunt. Vnde quod paulo post subiungitur, *Circa annum Domini trecentessimum vigesimum sextum*, ab aliquo superadditum fuisse certum est; cum exploratum sit, acta etiam Ecclesiastica non nisi consulibus consignari consueuisse. Nam ut anni a Christi aduentu notarentur, a Dionysio Exiguo primo factum esse, Beda de ratione temporum cap. 45. testatur.

Tempus ce-
lebrati Cō-
cilii Arela-
tensis.

Quoto an-
no Christi
nati cele-
bratum sit.

^c *Domino & sanctissimo fratri Siluestro.*] His verbis continetur inscriptio & proœmium illius Synodalis epistolæ, quam Episcopi vna cum Canonibus a se statutis ad Siluestrum miserunt, ut ea quæ statuissent, ipse auctoritate Pontificia confirmaret, totique orbi obseruanda promulgaret. Integram vero Synodicam epistolam vide supra.

^d *De obseruatione Pascha.*] Hoc Canone Patres id quod hætenus per Romanæ Ecclesiæ Episcopos fieri consuevit, denuo confirmarunt, nimirum, ut per Romanum Pontificem definiretur, eiusque literis ad vniuersos Christianos scriptis promulgaretur, quo potissimum tempore Pascha quolibet anno celebrandum foret, ne ex priuatis diuersorum supputationibus illud diuersis temporibus celebratum, suspicionem schismatis in Ecclesia exorti præbere posset. Baron. num. 59. Dum autem Nicæni Concilii tempore apud fideles diuersa supputatione deceptos, non iisdem Dominicis Pascha celebrari contingeret, Ægyptiique peculiarem scientiam Astrologiæ sibi vendicarent, placuit sanctæ Synodo Nicænæ Alexandrino Epi-

Tempus ce-
lebrandi
Paschæ
Alexandri-
nus Roma-
no Pontifi-
ci scribebatur
Pontifex
vero per to-
tum orbem
promulga-
bat.

scopo, eiusque successoribus imponere, ut illi ex officio, quo potissimum die singulis annis Pascha celebrandum foret, Romanæ Ecclesiæ Episcopis primum significarent; a quibus reliquæ omnes Ecclesiæ certiores redderentur. Hæc, quamdiu Catholica communio in Ecclesia Alexandrina Episcopi sederunt, obseruata fuisse S. Leo epist. 64. testatur. Vide Baron. ann. 325. num. 110. & 111.

Can. 4.
Agitatores
esse in spe-
ctaculis
Circensib.
Christianis
cur sit in-
terdictum.

^e *De agitatoribus qui fideles sunt.*] Cum frequenter accideret, ut Christiani qui in Circensibus spectaculis aurigæ & agitatores erant diuersarum factionum, in legem Ecclesiasticam peccantes, a communione Catholica exciderent, eorumque quibus inferuebant, factionibus sese implicarent, ac demum inter ipsos fideles, pro diuerso affectu erga aurigas, diuersæ factiones & studia orirentur, ut constat ex iis quæ S. Hieronymus tradit in rebus gestis S. Hilarionis: ad hæc omnia incommoda & pericula euitanda, S. Synodus noluit Christianos in Circo agitatores agere. Baron. num. 60.

Can. 6.
Catechu-
meni non
per recon-
ciliatiuam
sed per ce-
remonia-
le baptismi
recipiendi.

^f *De his qui in infirmitate credere volunt.*] Hic Canon intelligendus est de manuum impositione ceremoniali illa, quæ in baptismo adhiberi solet. De qua Augustinus lib. 3. de vnico baptismo cap. 10. loquens, ait: *Quid enim est aliud manus impositio, nisi oratio super hominem?* Item illud eiusdem August. lib. 2. de pecc. meritis & remiss. cap. 26. vbi ait: Catechumenos secundum quemdam modum suum per signum Christi, & orationem manus impositionis sanctificari: Ut iisdem manus impositio reconciliatiua imponatur, nefas est & plane illicitum.

Can. 7.
Schismatici
& hæretici
a magistratibus arcentur.

^g *De præsidibus qui fideles.*] Hanc legem optimo reip. statui vtilem, qua schismatici atque hæretici a præfecturis, ceterisque magistratibus penitus excludendi forent, ipso Constantino imperatore auctore promulgatam esse, inde colligere licet, quod huic sacro Conuentui Imperator ipse interfuerit, nihilque contradixerit. Vide Baron. præd. loco.

Can. 8.
Donatistæ
rebaptizabant.

^h *De Arianis qui propria lege sua.*] Occasione Donatistarum, quosuis ad se transfugas baptizatos, velut immundos & traditione pollutos rebaptizantium, hac Synodo confirmatur id, quod ante statutum fuit; nimirum eorum dumtaxat baptismum iterandum esse, qui non ea forma, qua solet uti Ecclesia, per expressam scilicet sacrosanctæ Trinitatis inuocationem baptizati essent. Vide Notas ad Can. Apost. 58.

Can. 9.

ⁱ *De his qui Confessorum literas.*] De literis confessorii & communicatorii vide Notas nostras in vitam Sixti I. & ad Concil. Eliberit.

Can. 13.
Donatus
lapsos ad
penitentiam
& functionem
episcopalem
recipiens
condemnatur.

^k *De his qui scripturas.*] Optat. Mileuit. lib. 1. contra Parm. scribit Donatum a Casisnigris duplici de causa condemnatum fuisse; tum quod rebaptizasset, tum quod Episcopis lapsis manum imposuisset; sic, ut in Ecclesiæ communionem recepti, in functione & munere Episcopali adhuc perseuerarent. Quod cum Donatus schismaticus contra disciplinam Ecclesiasticam facere præsumpsisset, ne præsumptum scelus latius serperet, hanc regulam statuerunt. Baron. præd. ann. num. 62.

^l De

ANNO
CHRISTI
314.

¹ *De his qui falso accusant.*] Cum Patres Concilii Cæcilianum & Felicem Aptungitanum calumniis circumuentos fuisse, ex actis causæ coram se ventilatæ probe cognouissent, aduersus falsos accusatores hoc decretum ediderunt.

^m *Chrestus Episcopus.*] Ducentorum Episcoporum, qui huic Concilio, teste August. aduersus Parmen. lib. 1. cap. 5. interfuerant, nomina quædam hic subscribuntur. Eadem vero prioribus editionibus Conciliorum, secundæ Arelatensi Synodo præfixa fuerunt, sed mendose & cum graui errore. Nemo enim fere omnium Episcoporum hic subscriptorum ea tempora attigit, quibus Arelatense Concilium secundum celebratum est. Canones in eo positi euidentissime ostendunt, illud non modo post Concilium Nicænum, verum etiam post hæresim Photini emergentem, postque Vafense Concilium, celebratum esse; quo tempore Episcopos omnes hic subscriptos non superuixisse, certum est. Maternum Agrippinensem annum Christi 346. Verum Episcopum Viennensem 337. non excessisse, successorum tempora indicant: accedit, quod non tantum Maternus Colonienfis, sed etiam Marinus Arelatensis, Meroles Mediolanensis, Probus Capuanus, Rheticus Augustodunensis, Episcopi, Romano Concilio sub Melchiade habito anno 313. auctore Optato Mileuitano libro primo contra Parmen. interfuisse conscribuntur: vt ergo iidem Vafensi Concilio interfuerint, credibile non est. Hæc eadem inscriptione ibidem posita confirmantur, quæ sic habet: *Celebratum est autem idem Concilium tempore beati Siluestri, &c. Volusiano & Aniano uiris clarissimis consulibus*, anno nimirum vndecimo ante Nicænum Concilium.

Nomina Episcoporum mendose admodum subscripta reperiuntur. Nam loco Meroelis Episcopi Mediolanensis, Orosius; loco Probi Episcopi Capuani, qui simul ambo Romano Concilio sub Melchiade, vt ex Optato Mileuitano constat, interfuerunt, Proterius legitur. Et qui grauiissimus est error, loco Chresti, habent Sixtum Syraculanum Episcopum, vt ex Luciano in Philop. patet: quasi nimirum indecorum fuerit, proprio nomine, quod gentilibus æque vsitatum erat, aliquem Christianum appellari: & pro Amanfio Rhemenfi Episcopo, ac Primogenito diacono, corrupte (vt apud Flodoardum lib. 1. cap. 5. patet) habent Ibethanium seu Betaufium. Vide Baron. ann. 314. num. 51. Quod scribit Ado in Chron. cum Marino Arelatensi Claudium Viennensem huic Concilio interfuisse, erroneum esse ostenditur; quia Verus illius antecessor hic subscriptus legitur. Causam errandi error in tempore habiti Concilii suppeditauit: putant enim tempore Nicæni Concilii primam Arelatensem Synodum celebratam fuisse. Vide Baron. num. 19.

Canon 14.
Decretum
aduersus
falsos ac-
cusatores
Episcopo-
rum.

Acta Ecele-
siastica
Chronolo-
giæ natiui-
tatis Chri-
sti a Diony-
sio notari
cepta.
Subscri-
ptiones E-
piscoporum
transpositæ.

Nomina
subscripto-
rum pluri-
ma mendo-
sa sunt.